

Когато бях дете... гледах през прозореца на аквариума и си мислех, че морето е портал към друга вселена. Там живееха същества, които не приличаха на нищо познато. Прозрачни медузи... пулсиращи като сърца от светлина. Риби с лица като карнавални маски. Корали, застинали като пламъци.

На седемнайсет започнах да се гмуркам. Когато се потопих... светът се обърна. Прег очите ми затанцуваха анемонии. Морски звезди лежах на гъното като древни символи. Шумът изчезна. Всичко стана синьо. Меко. Под водата времето се разтваря... като сол във вода.

Излязох ... и не можех да говоря. Само се усмихвах.

А после се случи и наг водата. Има хора, които влизат в живота ти неканени и нечакани и го преобръщат. След такива срещи крайчецът на устата застива нагоре... очите засияват. Искат ти се да кажеш нещо... поемаш си дъх... и... вдишваш.

Косите ѝ имаха цвят на лимон и съвсем отчетливо се голавяше ароматът му. Цитрусов, свеж, безгрижен... Погледна ме... сякаш ме познаваше. И настъпи лято. Дванайсет години... единственият сезон беше лято. Светът над повърхността се превърна в аквариум... без вода със сенки от корали, летящи риби и фарове-единаци.

Наскоро океанът... започна да ме вика. Чувам как тишината му ме прегръща. Обещава ми да бъда част от всичко. Да бъдем едно. С Елиза.

Отдавна не броя спусканията. Те са потребност. Да бъда сред своите. У дома.

И тогава... го видях. Китът на 52 херца. Най-самотният кит в света. Година след година... пътува през океана. Следва маршрути... подобни на другите. Но винаги сам. Никой не го чува. Песента му е твърде висока. Другите китове чуват между десет и петнайсет херца. А той... пее на петдесет и два. Не се отказва. Надява се. Казват... умира сам. Но сърцето му остава без пукнатина.

Дойде с нежността на великан. На място, където страхът не съществува. Огромното му око се взря в мен... като в приятел. „Загуби ли се?“ Песента се носеше като камбана потънала в дълбините. Глуха бродерия от звуци, изтъкани от същество без ръце, което копнееше да обича.

Един след друг... мехурите се заиздигаха към повърхността. И аз... не знаех, че могат да имат солен вкус.“